

Johannes Jensen: Den højtærede Socialministers sidste Bemærkning kan jeg ikke takke for, fordi de fire Ordførere ikke har bemyndiget mig dertil. Jeg forstod, at den gjaldt alle 4 Ordførere. (*Socialministeren* [Steincke]: Kun de to). Det kunde jeg ikke forstaa.

Jeg vil kun gøre nogle korte Bemærkninger til den højtærede Ministers Udtalelser, og for at forebygge Misforstaaelser vil jeg begynde med at sige, at jeg har egentlig ikke talt for, at der skulde være en særlig Lærlingelov for Handelen og en særlig Lærlingelov for Haandværk og Industri. Jeg vilde ikke have noget imod, at der var særlige Love for de to Omraader, men jeg har ikke stillet Krav derom; derimod har jeg nævnt, at Handelsstanden nærrede Ønske om at faa en særlig Lov for sit Omraade, men jeg sagde vist ikke, hvad jeg nu vil gøre opmærksom paa, at dette Ønske i sin Tid fandt Tilslutning hos den daværende Ordfører for det radikale Venstre. Naar jeg i det hele taget har omtalt denne Deling af Lærlingeloven, er det, fordi Loven oprindeligt kun indeholdt to Afsnit, nemlig Afsnittet for Haandværk og Industri og Afsnittet for Handelen, men efterhaanden som man er kommet ind paa, at de andre Virksomheder, der hverken henhører under Haandværk og Industri eller under Handel, er blevet taget med ind under Lovens Bestemmelser, bliver det vanskeligt at bevare fælles Regler for de paagældende.

Den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Lausten) gjorde en Bemærkning om, at det nu var fjerde eller femte Gang, dette Lovforslag blev fremsat. Det maa bero paa en Misforstaaelse. Det er første Gang, dette Lovforslag bliver fremsat; vi har haft forskellige andre Lovforslag, men disse var — det gjorde jeg opmærksom paa, da jeg før havde Ordet — Udtryk for de skiftende Ministres Opfattelse af Spørgsmaalet og Udtryk for de skiftende Parti-forhold paa Rigsdagen, idet vi jo har haft Lovforslag fremme, om hvilke Venstre, det konservative Folkeparti og det radikale Venstre nærmest var enige, medens Socialdemokratiet stod med sit eget selvstændige Forslag. Naar det nu er kommet til en vis Overensstemmelse mellem de to Regeringspartier i Modsætning til, hvad der tidligere var Tilfældet, er det kun Udtryk for, at det radikale Venstre ogsaa paa det Omraade, vi her beskæftiger os med, har maattet bøje sig. Det var jeg svagt inde paa i mine første Bemærkninger, men jeg kunde godt uddybe det, hvis ikke Tiden var saa kostbar, havde jeg nær sagt, men

nu kan vi jo alligevel ikke komme hjem med Middagstoget. For Resten var det med Villie, jeg begrænsede mig. Det vilde ellers være et meget interessant Emne at komme ind paa, hvem der har sejret under de Forhandlinger, der er ført mellem de to Partier angaaende dette Spørgsmaal. Nu hører jeg ganske vist, at Socialministeren slet ikke har forhandlet med det radikale Venstre angaaende § 6, men det forekommer mig dog, jeg har læst en Udtalelse af den højtærede Socialminister om Grunden til, at dette Lovforslag har været to Aar under Udarbejdelse til Trods for Revisionsbestemmelsen i Loven af 6. Maj 1921. Et nyt Lovforslag blev fremsat i 1924—25 o. s. v., men saa kom der en Periode i 1929, den Gang den nuværende Socialminister traadte til, hvor der gik to Rigsdagssamlinger, uden at der kom noget Revisionsforslag; og hvad Grunden dertil har været, har vi jo Lov til at granske over. Men da den højtærede Socialminister blev spurgt — vistnok af et københavnsk Blad — om Grunden dertil, svarede han, at det var, fordi der skulde føres visse Forhandlinger med det radikale Venstre, idet man skulde se at blive enig om Lovforslaget. Det er der jo ikke noget at sige til, men jeg gaar altsaa ud fra, at saadanne Forhandlinger har fundet Sted, og at de er Grundlaget for det Lovforslag, der her foreligger. Om man saa har drøftet § 6, eller om man har glemt at behandle denne enkelte Paragraf, kan jeg ikke domme om, men § 6 har i hvert Fald ikke tilnærmelsesvis den samme Ordlyd som den tilsvarende Paragraf i de tidligere Lovforslag — det er notorisk.

Den højtærede Socialminister siger, at den tekniske Udvikling betinger en Overvejelse af, hvor lang Læretiden skal være. Ja, den tekniske Udvikling foregaar naturligvis, det indrømmer jeg, i vor Tid med stærke Skridt, men om den just i den Tid, vi gaar i Møde, yderligere vil foregaa med saa stærke Skridt, at det vil være nødvendigt hvert tredje Aar at overveje, hvor lang Læretiden skal være i de enkelte Fag, vil jeg dog tillade mig at drage i Tvivl. Der er ogsaa en anden Ting, jeg tvivler om. Tror den højtærede Socialminister ikke, at den tekniske Udvikling meget vel kunde føre til det modsatte, nemlig i Retning af, at Læretiden bør forlænges, saaledes at vi i Stedet for 3 Aar skal have 4 Aar og i Stedet for 4 Aar 5 Aar? Det er muligt, at det bliver saaledes, og jeg vil hævde, at der allerede nu er visse Tegn, som kunde tyde paa, at der er specielle Fag, i hvilke Lære-